

Sotajumala, Pommitus

Katselevat taivaalle, tulee pommikonelaivue.
Matalalla auringossa valkkyen.
Irrottaa pomminsa, puolentoista sataa.
Jotka kiiltavat kauniisti, sirosti suuntaansa etsien.
Pudoten ensin hitaasti, sitten nopeammin.
Lopulta nakymattomiin haviten.
Kun maa alkaa tarahdella, hypahdella, keinua.
Sydan jattaa valiin pari iskuja.
Murskaavat paineaallot humahtelevat.
Repien edestään kaiken irtoavan.
Hetkittain maa tuntuu alta katoavan.
Toisinaan hypahtaen ylös.
Lyoden vasten rintaa ja kasvoja.
Savu, tomu ja lumi peittävät tienoon verhoon sakeaan.
Joka pakkaspaivan auringossa saa hohteen luonnottoman.
Kuuluu voihkaisuja, heikkeneviä avunhuutoja.
Tulee uusi laivue ja pommit irtoavat.
Avuttomana, liikkumatta kohtaloonsa katsoen.
Makaa hiljaa paikallaan, vaikka kovin pelottaa.
Työntää naamansa mustaan kitkeraan tantereeseen.
Tuntee kuoleman lahestyvan, kuin painajaisessa sita odottaa.
Yrittää tiukemmin tarrautua maahan, painerenkaiden ristiaallokossa.
Kun toiset olkansa yli ylös vilkuillen, epatoivoisesti etsivät suojaa.
Alla on joku, paalle putoaa joku.
Velttona, verta valuvana, rajahdysten riepottelemana.
Sirpaleiden silpomana.
Taas tulee uusi laivue ja pudottaa pomminsa.
Kivia puita ja miesten kappaleita, ympärille maahan sataa.
Vaipuu hiljaa vainajien viereen, vaantaytyy veristen vaatteiden valiin.
Mahdollisimman syvalle.
Ei tulevaisuutta, vain tama hetki...